

MONA LISA SENFONİSİ

KAYAHAN DEMİR

GENÇ
T
TİMİS

1.

İki Gün Önce, Yerebatan Sarnıcı

“Abi, bu kıyafetle geldiğine inanamıyorum! Sana gelen özel davetiyede dinletinin kostümlü olduğu yazıyordu, unuttun mu?”

Vincent Van Gogh'un, dedektiflik ofisinden çıktığımızdan beri sürekli başımın etini yemesinden artık sıkıldım! Daha doğrusu bizim Süper Zekâ Engin'in... Üzerinde, Yerebatan Sarnıcı'nda düzenlenecek kostümlü dinletinin temasına uygun bir kostüm var. Dünyaca ünlü Ressam *Vincent Van Gogh* olmaya karar vermiş küçük bey! Ergenlik sivilcelerini saymazsak, sarı saçları, renkli gözleriyle gayet uyumlu bir tercih bana göre.

İşte görüyorsunuz ya, ben onun seçimine saygı duyduğum hâlde onun bana saygı duymayışı öfkelenendiriyor beni! Ama tam Yerebatan Sarnıcı'nın girişine geldiğimiz için öfkemi yutmak zorunda kalıyorum.

Sarnıcın girişinin hemen yanında bir kazı çalışması olduğunu fark ediyor ve “Bu saatte bu neyin kazısı böyle?” diye düşünmeden edemiyorum. Şu güzelim şehri kaza kaza ne hâle getirdik! “Neyse,” deyip tarihi sarnıcın kapısına yöneliyoruz.

Kapıdaki görevli de şaşırıyor benim hâlime. Baştan aşağıya süzüyor beni... Bana gönderilen iki bileti onaylattıktan

sonra adamın nezaretinde Engin’le birlikte içeri giriyoruz. Sanki Engin’in kıyafetleri çok normalmiş gibi görevlinin sadece bana bakması tuhafıma gidiyor. Hemen sonra “Keşke gelmeseydim,” diye düşünüyorum.

Geçen hafta dedektiflik bürosuna özel bir davetiye geldi ve bu zarf maalesef ilk Engin’in eline geçti! Sonrasını tahmin edersiniz. Bu konsere kendisini de götürmem için yapmadığı şey kalmadı desem yalan söylemiş olmam herhâlde.

Açıkçası Yerebatan Sarnıcı yetkilileri tarafından bana böyle bir davetiyenin gönderilmesini de hâlâ tuhaf buluyorum. Her ne kadar sanata ve sanatsal etkinliklere ilgim olsa da sonuçta ben bir dedektifim. Burada özel bir davet sonucu bulunmamın dinletiyeye ne gibi bir katkısı olacak, merak ediyorum doğrusu!

Ah şu Engin! Onun bitmek tükenmek bilmeyen ısrarları olmasa, şu anda Kadıköy Moda’daki evimde dumanı üstünde çayımı içiyor ve -kendi kendime- satrancımı oynuyor olacaktım. Şu sıralar pek iş de gelmiyor büroya, o bakımdan kendi imkanlarımca beyin jimnastiği yapmaya çalışıyorum.

Evet, birçok kalıplaşmış ancak yazılı olmayan kurala uymayan ben, buraya da kendi kıyafetlerimle geldim ve bu, son zamanlarda aldığım en doğru karar!

Sarnıcın girişinde sanki korku tüneline girmişmiş hissi uyanıyor bende. Kızıl, gotik bir atmosfer karşılıyor bizi. Engin heyecanla “Abi şu ortama baksana!” diye bağıyor. “Daha önce neden buraya gelmedik ki?”

“Sen kendi adına konuş Engin Ar,” diyorum, muzip bir ifadeyle. “Ben buraya kerelerce geldim. Özellikle de üniversite yıllarımda.”

“Elli yıl önce yani!” diyor Engin, alaycı bir ses tonuyla. Yine beni sinirlendirmeye başlıyor ama bu sefer onun oyununa gelmeyeceğim.

“Zaten geçen sene istesen de buraya gelemezdin sayın Engin Ar! Restorasyondaydı, daha yeni açıldı.”

O anda, binlerce yıllık taş merdivenleri inerken gözlerimi sarnıçta gezdiriyorum. Eski hâline göre çok değişmiş, suların içine gömülü sanat eserleri hemen dikkatimi çekiyor.

“Milas Bey, hoş geldiniz!”

Aniden ortamın büyüleyici atmosferinden sıyrılıp karşımdaki takım elbiseli adama bakıyorum. Bana otuz iki dişini göstererek gülümsüyor. Daha önce hiç görmediğime eminim.

“Siz beni tanımazsınız,” diyor zihnimi okumuş gibi. “Ama ben sizin hayranınızım!”

Tuhaf şey doğrusu, bildiğim kadarıyla ben bir oyuncu değilim. Ya da müzisyen veya bir yazar... Hayran olunacak ne yapmışım ki? Çözdüğüm bir iki cinayet olayının hayranlık uyandıracığını pek sanmam. Yani, en azından ben sürekli cinayet olaylarıyla meşgul olan bir dedektife hayran olmadım, ona sadece saygı duyardım.

“Kendinize haksızlık ediyorsunuz Milas Bey,” diyor adam, yanaklarını daha da gererek. “Siz tanınmayacak bir insan mısınız? Ülkemizin en başarılı dedektifini bırakın da tanıyalım artık!”

Bu adam aklımı mı okuyor ne? Ya da ben yüz mimikle-
rimle birçok düşüncemi belli ediyor olmalıyım. Sanırım eve
gidince ayna karşısında birkaç prova yapmam gerekecek.

Adamın benimkinden daha sıcak olan elini istemedem
de olsa sıkıyorum. Mart ayında olmamıza rağmen havalar
hala soğuk... Ya da benim kan eksikliğinden dolayı bir türlü
ısınmayan ellerim suçu havalara atmamı istiyor olabilir,
bilemiyorum.

Güvenlik müdürü olduğunu söyleyen karşımdaki adamın
adı Alihan'mış. Burada güvenlikten ve güvenlik görevlile-
rinden sorumlu kişi... Anlaşılan konukları karşılamak da
ona düştü. Sonra biraz ayaküstü de olsa sohbet ediyoruz.
İçeri buyur ediyor bizi... Konserin başlamasına henüz yirmi
dakika var. Engin sarnıcı dolaşmayı teklif ediyor. Mecburen
kabul ediyorum. Restorasyon sırasında getirilen yeni sanat
eserlerini ben de merak ediyorum doğrusu.

Öncelikle metalden yapıldığını tahmin ettiğim iki heykel
karşılıyor bizi. Doğrusu ilkine pek de anlam veremiyorum
ama ikincisini, vücudunun belirli parçalarını kaybetmiş bir
roboza benzetiyorum. Arkasındaki sığ suyun üstünden yük-
selen kızıl sütunlar daha bir ilgi çekici hâle getiriyor heykeli.
Zaten suyun içinden yükselen bu mermer sütunlardan dolayı
Yerebatan Sarayı olarak da anılıyor bu gizemli yer. Yerin
derinliklerine çekilmiş bir saray... Bir an görkemli Topkapı
ve Dolmabahçe Saraylarının da yerin altına çekildiğini düş-
lüyorum! İlginç bir hayal gücü, değil mi?

Sarnıcın girişinde de “*Tarihi yarımadaanın sütunlu mirası*” yazıyordu. İstanbul’un su ihtiyacını karşılamak için ta 526-527 senelerinde Bizans ve Antik Yunan mimarisiyle yaptırılmış, Ayasofya’nın tam güneybatısında bulunan kapalı bir su sarnıcı... Tabii şu andaki amacı çok daha farklı... Artık şehrin su ihtiyacından ziyade sanat ve turizm ihtiyacını karşılıyor. Her yıl yüz binlerce yerli ve yabancı turistin ilgi odağı olmuş durumda. Ki bu esrarengiz atmosferiyle bunu fazlasıyla hak ediyor.

Genç asistanım *Vincent Van Gogh*... Pardon, pardon... Engin Ar’la birlikte tarihî sarnıçtaki gezimizi sürdürüyoruz. Bu sefer ayaklı denizaneleri karşılıyor bizi... Sanki suyun üstüne kadar sıçramışlar gibi bir hâlleri var. Yayıdıkları turkuaz renkli ışıkları sarnıca ayrı bir gizem katmış.

Birkaç adım daha atınca tıpkı fil ayaklarına benzeyen görkemli sütunlar karşılıyor bizi. Dört ayağın bir araya geldiği yerde sadece filin başıyla kuyruğu eksik. Yüzyıllar önce bu sütunları, bir de o dönemin şartlarıyla buraya getirmek, gerçekten takdire şayan bir durum.

Bir an kızıl renkteki tavanlara bakıyorum. Domatesli cips gibi tırtıklı bir görünüme sahip tavanlara bu rengi veren ışık illüzyonu olmalı. Zira tavanın kendi renginin bu kadar koyu olacağını zannetmiyorum.

Bu esnada Engin’in seri adımlarına uyum sağlayacağım derken neredeyse kayıp düşüyordum! Zemin, demirden mangal tarzı kaygan bir yüzeye sahip. Yürürken altınızdan akan

suları görebiliyorsunuz. Belki de zemini, suyun üstünde yürüme hissini vermek için bu şekilde tasarlamışlardı.

“Abi şu paralara baksana!” diyor Engin yüksek sesle. Sesi, sarnıcın kadim duvarlarında yankılanıyor. Daha sessiz olması yönünde parmağımla işaret yapıyorum, beni umursadığı yok. Gerçekten de suların içinde parlayan bozuk paralar dikkatimi çekiyor. Çocukluk ve öğrencilik yıllarımda da şahit olduğum sarnıca bozuk para atma geleneği değişmemiş belli ki. İnsanlar, bu esrarengiz ambiyansa sahip yerin bazı dilekleri gerçekleştirebileceğine inanıyor olmalı... Bunlardan biri de bizim Engin! Benden bozuk para dileniyor şimdi de... Önce oralı olmuyorum ancak sonra daha fazla başımı ağrıtmaması için cebimden çıkardığım bir lirayı üzülerek de olsa veriyorum. Kısa bir gözlerini kapatma ve sessiz kalma seansından sonra parayı suyun derinliklerine doğru fırlatıyor. Ne dilediğini soruyorum, tabii yanıt vermiyor. Söylerse gerçekleşmezmiş! Sanki ben onun ne dilediğini bilmiyorum. Neyse...

Sonrasında yürümeye devam ediyoruz. İlginç bir sanat eseri daha çıkıyor karşımıza. Suratının bir bölümü suya gömülmüş bir insan sureti, ileriye doğru bakıyor. Ancak arkasında onu dizginleyen ve çember şeklinde, içinde boşlukları olan bir bölüm var. Merak edip sanat eserinin açıklamasına bakıyorum. Bir yazı dikkatimi çekiyor:

“Tıpkı kirpi gibi geri geri gidiyor, ileri bakıyorum.”

Aslı İrhan’a ait bu eserin yapılış amacı ilgimi çekiyor. Geleceğimizin ancak geçmişimizde, yani bizi biz yapan köklerimizde saklı olduğunu söylüyor. Gerçekten de geçmişini

bilmeyen toplumların geleceğini şekillendirmesi zaman alıyor. Aslında gelecek, geçmişin üstüne inşa ettiklerimizden fazlası değil. Şayet biz geçmişti yok sayarsak geleceğimizi inşa edeceğimiz bir temel bulamayacağız ya da zor bela bulsak da o çürük bir temel olacak. Bence çürük bir temelin üstüne inşa edilen gelecek, gelmesede daha iyi!

Bu düşündürücü eserin çaprazında bir bölümü kırık bir zincirle karşılaşıyoruz. *Bağlantı* isimli bu eseri de geçtikten sonra sarnıcın en ucunda bulunan ve bana göre en ilgi çekici yapısına geliyor sıra... Yapı diyorum, zira bu restorasyondan sonra eklenen bir sanat eseri değil. Sütun kaidesi olarak da kullanılan iki Medusa başı... Biri yan yatmış vaziyette, en uçtakiyede tamamen ters durumda. Yan yatan Medusa başının altta kalan gözü, yaklaşık yirmi santimlik suyun derinliklerinden göz kırıyor. Diğeri ise iki gözünü de suyun derinliklerine kaptırmış. İnsanları tersten süzüyor. İlginç şey doğrusu, iki Medusa başının yüz ifadeleri birbirinden farklı.

“Abi ya,” diyerek araya giriyor Engin. “Bu ters duran Medusa’nın kan beynine sığmıyor mu? Ben iki dakika böyle dursam muhtemelen beyin kanamasından ölürüm!”

Bu tatsız espriyi duymamak için birçok şeyimi feda edebilirdim. Ama maalesef artık olan oldu!

“Enginciğim, Medusa’yla arama girmezsen sevinirim!” diyorum genç asistanıma ve onu kenara doğru iteliyorum. Ama bana mısın demiyor. Bu sefer yan bakan Medusa’nın önünde öylece heykel gibi kalıyor bir süre. Önce umursamıyorum

ancak ilerlemek için hareket edeceğim sırada artık daha fazla dayanamıyorum ve ne yapmaya çalıştığımı soruyorum.

“Abi, sakın Medusa’nın gözlerine bakma!” diyor, vücudu kaskatı olmuş bir vaziyette. “Adamı taş yapar, taş!”

Medusa’nın mitolojik hikayesinden de bu tatsız espriyi çıkarması büyük başarı! Ona cevap bile vermeden tekrardan çıkışa doğru ilerlememi sürdürüyorum. Konser başlamak üzere, yavaş yavaş yerimize geçsek iyi olacak. Yol üstünde ters başlı Medusa’nın hemen karşısında gölgesi oldukça korkunç görünen metalik bir heykel çıkıyor karşıma. İlginç bir şekilde gölgesi kendisinden daha ihtişamlı ve ürkütücü görünüyor. Işık açılarını çok iyi ayarlamış olmalılar, gerçekten büyüleyici!

Biraz daha ilerliyorum ki belki de burada gördüğüm en dikkat çekici sanat eseriyle müşerref oluyorum. Beyaz renkte kocaman bir el, suyun içinden çıkıp göğe doğru uzanmaya çalışıyor! Evet, muhtemelen bir insan boyundan çok daha büyük ve çok gerçekçi bir şekilde tasarlanmış el, tüm dikkatleri üzerine çekmeyi başarıyor. Sarnıcın kızıl sularının üstünde o kadar etkileyici duruyor ki bir an hareket etmeye başlasa nasıl olurdu diye düşünmeye başlıyorum.

Tam bu esnada sarnıcın duvarlarında yankılanan bir ses işitiyorum. Birazdan konserin başlayacağını hatırlatıyor. Şayet bu anons olmasaydı saatlerce dev boyutlardaki ele bakabilirdim.

Adımlarımı hızlandırıp ilerlememi sürdürdüğüm esnada biraz geride kalan Engin’in de bana yetiştiğini fark ediyorum.

Hızla Gözyaşı Sütunu'nun önünden geçiyoruz. Üstünde çok sayıda gözyaşının bulunduğu adına yakışır güzellikte, ilginç bir sütun...

Hemen sonra *Cam Yapraklar'ı* ve başlarını ellerinin arasına alıp yukarı doğru bakan, sırtları birbirine dönük dört *Anksiyöz Bilgesi*'ni görüyoruz. Sanki acıyla çılgılık atıyor gibiler. O an ürperdiğimi hissediyorum.

Âdeta *Frankenstein*'a benzeyen başka bir ürkütücü kadın heykeliyle birlikte nihayet keşif gezimizi tamamlayıp dinletin olacağı alana giriş yapıyoruz.

Burada inanılmaz akustik bir ortam var. Ancak bir şey dikkatimi çekiyor. İlginç bir şekilde ortam sakin... Normalde tıklım tıkış olması gereken böyle bir sanatsal etkinlikte bu kadar az kişinin olması düşündürücü. Belki daha sonradan sayı artar diye düşünmeden edemiyorum.

Engin'le arka sıralarda olan yerimize oturuyoruz. Mesleğim gereği çok da fark ettirmeden ortamdaki insanları incelemeye başlıyorum. Biz dedektifler için bulunduğumuz her bir mekân doğal bir laboratuvar ortamı...

Ön sırada üç kişi dikkatimi çekiyor. Üç kadın... En ön sol tarafta *İnci Küpeli Kız* kostümlü biri var. Ortada *Frida Kahlo*, hemen sağında ise Leonardo Da Vinci'nin meşhur tablosunun kahramanı *Mona Lisa*... Kostümleri oldukça gerçekçi duruyor. Özellikle sarnıcın bu baş döndürücü ortamında sanki efsane resim tablolarının içine girmiş gibi hissediyorum.

Ön sıranın hemen arkasında *Amerikan Gotiği* tablosunun iki çifti bulunuyor. Uzunca kafalı, yuvarlak gözlüklü, elinde

tırpan bulunan bir adam ve yanında tablodakine neredeyse tıpatıp benzeyen somurtkan bir kadın...

Üçüncü sırada, bizim hemen önümüzde sakallı biri var. Net olarak kim olabileceği konusunda ciddi şüphelerim var. Ama *Leonardo da Vinci* olabileceğini düşünüyorum.

Gözlerimi sağa sola çevirdiğimde sahnenin biraz ilerisinde, sütunların olduğu yerde, sakallı birini daha görüyorum sanki. Gerçekten de orada birisi var mı?

Tam bu esnada “Kostümünüz pek de konsepte uygun sayılmaz!” sözünü işitiyorum sağ kulağımın dibinde... Hemen arkamızda *Salvador Dali* kostümlü biri sırtarak bana bakıyor. Gafil avlandığımı düşünerek kendi kendime hayıflanıyorum. Bu adam da nereden çıktı böyle! Oysaki ben en arkada oturduğumuzu düşünüyordum.

“Kostüm mü?” diyerek birden bana bakıyor Engin. Sonra gayriihtiyari olarak gülmeye başlıyor. Bana göre *Vincent Van Gogh* kostümüyle gülünç görünen kişi o! Hatta benim dışımda herkes!

Gülme krizi biraz durulunca açıklama yapma gereği duyuyor Engin.

“Milas abinin her zamanki kıyafeti bu... Ama güzel bir espriydi.”

“Espri mi?” diye soruyor, arkamdaki *Salvador Dali*. O anda anten görünümündeki yukarı doğru kalkık ince bıyıkları oldukça komik görünüyor. “Ben gerçekten de kostüm sanmıştım. *Sherlock Holmes* kostümü...”

Engin'in sinir bozucu kıkırdaması kahkahaya dönüşüyor. Bugün insanlar elbiselerime neden bu kadar taktı, anlayamıyorum. Her zamanki kıyafetlerim var üstümde. Koyu lacivert balıkçı yaka kazağım, siyah tüvit ceketim, kahverengi mokasen ayakkabılarım ve gri İtalyan tarzı şapkamla ben her zamanki Milas Ulukan'ım işte! Üniversite yıllarından beri böyle giyiniyorum, ne var bunda?

O anda sahne bir anda kararıyor ve orkestradan daha önce duymadığım türde ilginç bir müzik yankılanıyor, kadim sarnıcın yorgun duvarlarında. Bu konser için neden Yerebatan Sarnıcı'nın seçildiğini ise o anda idrak ediyorum. Gerçekten burada sesler daha bir farklı çıkıyor. Müzik dinletilerinin yapıldığı yerlerin akustiği çok önemli. Bu manada Yerebatan Sarnıcı doğru bir tercih olmuş.

Büyülenmiş gibi müziği dinleyen Engin, bir ara kulağıma “Da Vinci'nin *Ölüm Melodisi* çalıyor,” diyor, bu sefer sessiz olmayı başararak. “Girişteki panoda yazıyordu. *Ölüm Melodisi*, Leonardo Da Vinci'nin *Son Akşam Yemeği* tablosuna sakladığı bir müzikmiş! Tablodaki havarilerin ellerini ve ortak masadaki ekmekleri aslında nota olarak tasarlamış ama düz bakıldığında o notalar yine bir anlam ifade etmiyormuş. Çünkü Da Vinci, notaları ayna karşısında tersten okunacak şekilde tasarlamış. Müthiş bir düşünce ama, değil mi?”

Evet, ben de şimdi hatırlıyorum. Sarnıcın girişinde görkemli bir pano vardı, müziğin hikayesi orada anlatılıyordu. Panoda ayrıca “*Derinden Gelen Sesler: Da Vinci'den Mimar Sinan'a*” başlığı dikkat çekiyordu. Daha evvel Da Vinci'nin

müzikal eserlerinin de olduğunu işitmişim. Ama açıkçası *Ölüm Melodisi* isminde saklı bir eserin olduğunu bilmiyordum. Eserin ismi çok tuhafıma gitti.

Kendimi müziğin etkisine kaptırdığım esnada ikinci sıradaki *Amerikan Gotiği* çiftlerinden erkek olanının kalktığını ve sarnıcın derinliklerine doğru ilerlediğini fark ediyorum. Dinletinin en can alıcı noktasında kalkıp gitmek de ne oluyor şimdi? Kısa sürede beni tekrardan içine alan müziğin tesiriyle bu durumun çok da üstünde durmamaya çalışıyorum. Eğer can sıkıcı olayları ciddiye almazsanız etkisi en fazla doksan saniye sürüyor, tecrübeyle sabit... Gerçi müziğin de insan ruhuna tarifi yapılamayacak düzeyde etkileri var. Bunu bir kez daha anlıyorum. “*Müzik ruhum gıdasıdır.*” meselesi de değil bu... İnsanın aslında bildiği ama bir türlü hatırlayamadığı kadim geçmişiyile ilişkili bir şey olsa gerek. Sanki uykuda olduğu gibi müzik dinletisi esnasında da insanın bedeni inzivaya çekiliyor ve ortamda cismin yerini ruhlar alıyor. Kolaylıkla hissedilebilen ancak analitik zekâyla açıklanamayan tuhaf bir durum...

İlginç bir şekilde Da Vinci'nin *Ölüm Melodisi* sürekli tekrarlanarak çalınıyor. Tıpkı bozuk bir plak gibi... Ama ona göre dinleme zevki çok daha yüksek... Aynı notalar yaklaşık dakikada bir tekrarlanıyor ama her seferinde ruhta bıraktığı etkileri farklı oluyor.

Gözlerimi kapatmış, kendimi müziğin tarifsiz etkisine öylece bırakmışım ki aniden sesin kesildiğini fark ediyorum. Gözlerimi açtığımda sarnıcın da zifirî karanlığa büründüğünü

anlıyorum. Ne yani, şimdi burada da mı elektrikler kesildi? Hem de dinletin tam da ortasında... Hemen sonra, sarnıcın yanındaki kazı çalışması geliyor aklıma. Muhtemelen teknik bir aksaklıktan dolayı elektrikler kesilmiş olmalı. Ne zaman bir yerde kazı çalışması olsa yakın çevrelerdeki yerlerin elektriği bir süreliğine kesiliyor.

Kısa bir sessizliğin ardından sahnedeki orkestradan tekrardan sesler yükselmeye başlıyor. Mikrofon ve hoparlör olmadan direkt çıplak ses geliyor bu sefer kulaklarımıza. Sarnıcın akustiği çok iyi olduğundan az önceki ses sistemini aratmıyor. Ancak ortamdaki kasvetli karanlık hâli devam ediyor. Misafirlerin sessizce birbirlerine bir şeyler dediklerini duyabiliyorum.

Sonrasında ilginç bir şekilde yaprak dökümü başlıyor. Önce en önden biri kalkıyor ayağa ve sarnıcın koyu dehlizlerine doğru ilerlemeye başlıyor. Ardından ön sıradaki diğer iki kişi ayaklanıyor. Birkaç dakika sonra birinin geldiğini fark ediyorum. Bu *Amerikan Gotiği*'ndeki uzun kafalı adam... Kafasının şekli o kadar bariz ki karanlıkta bile kendini ele veriyor. Ardından önümdeki sakallı adam da kalkıyor ve o da bir iki saniye içinde karanlıkta kayıplara karışıyor. Tuhaf şey, hemen arkamdaki *Salvador Dali*'nin bile ayaklandığını fark ediyorum. Yahu bunlara ne oluyor böyle! Elektrikler varken bile uzun kafalı adam haricinde kimse ayaklanmamıştı, şimdi bu zifiri karanlıkta sarnıç daha bir tatlı geldi sanırım.

Umursamayayım diyorum, kendimi tekrardan müziğin ahengine bırakayım diyorum, etkisi en fazla doksan saniye

sürer diyorum, ama yok! Bir türlü olmuyor. Şimdi de *Amerikan Gotiği*'ndeki kadın ayaklanıyor! Yanındaki adamla homur homur bir şeyler konuştuktan sonra ona da bir şeyler oldu ve o da karanlığın gizemli kollarına bıraktı kendini.

Tamam, artık kendimi müziğe verebilirim. Bu arada müzik de az önceye göre biraz hızlandı mı ne?

Bu küçük detayı da önemsemiyorum. Tam gözlerimi kapatacakken bir ses işitiyorum. Yaprak dökümünün mahsulleri tekrardan kürkçü dükkanına dönmeye başlıyor. En öndeki sıranın iki misafiri gelip oturuyor önce. Ardından *Salvador Dali* arkamdaki yerini alıyor. Biraz sonra önümde oturan sakallı adamın da geldiğini fark ediyorum.

Tam “Allah Allah, sanki bir iki eksiğimiz var,” diyecek oluyorum ki o esnada elektrikler geliyor. Elektriğin gelmesiyle tarihî sarnıç kendi kızıl rengine bürünüyor. Sahnede çalan *Ölüm Melodisi* daha bir gür duyulmaya başlıyor şimdi.

Karanlığın ürkütücü ama dinlendirici ambiyansına uyum sağlayan gözlerimi kapatıp açıyorum bir süre. Bakış açım yerine gelir gelmez hızla gözlerimle yoklama almaya başlıyorum. Evet, ortamda iki kişi eksiğimiz var şu an.

Tam da bunu fark ettiğim esnada Yerebatan Sarnıcı'nın derinliklerinden canhıraş bir çığlık yükseliyor ve evet, sonunda Leonardo Da Vinci'nin *Ölüm Melodisi* bu korkunç sesle birlikte son buluyor!